

Rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 14.11.1963, sp. zn. 6 Co 543/63, ECLI:CZ:MSPH:1963:6.CO.543.1963.1

Číslo: 22/1964

Právní věta: Tvoří-li účet dlužníka u peněžního ústavu jen autorské honoráře, jde o nároky, jaké má na mysli § 58 autorského zákona, a proto exekuce na nároky na autorskou odměnu může postihnout jen jednu pětinu dlužníkovy pohledávky.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 14.11.1963

Spisová značka: 6 Co 543/63

Číslo rozhodnutí: 22

Číslo sešitu: 3-4

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Exekuce

Předpisy: 115/1953 Sb. § 58

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 22/1964 sb. rozh.

Tvoří-li účet dlužníka u peněžního ústavu jen autorské honoráře, jde o nároky, jaké má na mysli § 58 autorského zákona, a proto exekuce na nároky na autorskou odměnu může postihnout jen jednu pětinu dlužníkovy pohledávky.

(Rozhodnutí Městského soudu v Praze ze 14. listopadu 1963, [6 Co 543/63](#))

Obvodní soud pro Prahu 1 povolil k vydobytí dlužného výživného na nezletilého vymáhajícího věřitele jednak exekucí zabavením jedné pětiny autorských honorářů dlužníka u Českého fondu výtvarných umění v Praze, jednak exekucí odepsáním vymáhané částky z dlužníkova účtu u Státní spořitelny v Praze 1. Usnesením pak částečně zrušil exekuci odepsáním z účtu dlužníka u Státní spořitelny v Praze 1, a to omezením exekuce na jednu pětinu vkladu na tomto účtu s odůvodněním, že jde o exekuci na nároky na autorskou odměnu, která podle § 58 autorského zákona č. 115/1953 Sb. může postihnout jen jednu pětinu dlužníkovy pohledávky.

Ve své stížnosti namítal vymáhající věřitel, že účet dlužníka u Státní spořitelny netvoří již nároky, jaké má na mysli ustanovení § 58 autorského zákona, a že tímto omezením by byl vymáhající věřitel poškozen. zejména když jde o výživné. Současně navrhl, aby při nejmenším exekuce byla povolena na

dvě pětiny vkladu na uvedeném účtu.

Městský soud v Praze usnesení soudu prvního stupně potvrdil.

Odůvodnění:

Omezení exekuce na jednu pětinu autorské odměny vychází z toho předpokladu, že v odměně výtvarného umělce za provedeno práci je obsažena také náhrada hotových výloh a přihlíží dále k tomu, že výtvarnému umělci jako dlužníku musí zůstat zajištěno přiměřené existenční minimum, jaké je zaručeno všem ostatním pracujícím při exekuci na jejich odměnu za práci.

V daném případě bylo zjištěno, že na dlužníkův účet u Státní spořitelny v Praze 1 docházely a docházejí jen autorské honoráře od ČFVU. Kdyby exekuce odepsáním z tohoto účtu nebyla omezena na jednu pětinu, znamenalo by to, že by došlo k zabavení celého příjmu dlužníka. Vymáhajícím věřiteli by tak byla dána možnost, aby upustil od exekuce na pohledávku dlužníka z důvodu autorských honorářů u ČFVU, která by mohla postihnout jen jednu pětinu těchto honorářů, a vést exekuci na účet dlužníka u peněžního ústavu, na který docházejí autorské honoráře, a docílit tak zabavení celého honoráře. Nebylo by ani vyloučeno, aby věřitel vedl exekuci jak na autorské honoráře u ČFVU, tak i na účet dlužníku, na které honoráře jsou vypláceny, čímž by dosáhl zabavení jedné pětiny u ČFVU a zbývajících čtyř pětin u peněžního ústavu. To by jasně odporovalo cíli, který sleduje ustanovení § 58 autorského zákona.

V daném případě neshledal stížností soud ani důvodu k zabavení další pětiny účtu u peněžního ústavu, protože na vymáhanou částku 2.500 Kčs, dlužník již sám zaplatil 900 Kčs, zabavená jedna pětinu u peněžního ústavu činí 539,75 Kčs, a proto úhrada dlužné částky není již tak naléhavá, aby toto rozšíření exekuce bylo nutné.